

אשים קץ לחיי הטובים, סליחה באמת. (מכניסה את ראשה בלולאה כדי לתלות את עצמה, ומוציאה את ראשה חזרה) כאילו... טוב, לא משנה (שוב מכניסה את ראשה ללולאה כקורבן, חושבת שם רגע על משהו, מוציאה שוב את הראש) רק רציתי להוסיף גם... אין טעם. (שוב מכניסה את הראש אבל לא יכולה לעצור מהמחשבה לצאת, מוציאה את הראש) זאת ממש חוצפה! למה אלה שטוב לנו צריכים להשתיק את עצמם? למה בסוף אני זאת שצריכה להתאבד?! כי לי יש אומץ? זיבי בליבי! אז עכשיו דווקא אני לא מתאבדת! עוד בסוף יעיזו לכתוב עליי בעיתון שהיה לי רע! (מתפוצצת מצחוק) למה לי? מה, אני פראיירית של מישהו?! לא רק שטוב לי, עכשיו גם אני צריכה לקחת אחריות על כל אלה שטוב להם?! וואו. לי יהיה טוב, יהיה לי כל כך טוב, שאתם לא תדעו מאיפה זה בא לכם. כן. "דווקא" עכשיו. דווקא לי. (מתארגנת במיטתה בנוחיות ובאוויר, יושבת בפוזת לא מאוד נוחה בסוג של פריז וחווה את הטוב שלה. יושבת כך זמן מה מבלי לדבר, מחייכת לעצמה) מה? טוב לי. (פאזזה) הנה - אני בטוב. (פאזזה, לאט לאט החיוך יורד) איפה זה? רגע! (מצחקקת במבוכה, עונה לעצמה) נו, זה עוד רגע יבוא. (הטקסט הבא הוא כמו אסייד, יוצאת מהרגע כדי להסביר משהו לקהל) תמיד אני מפחדת שירשתי מאבא שלי את המאניה דיפרסיה. כאילו, הוא לא מאובחן, כאילו הוא כן, כאילו אני אבחנתי אותו. זה היה האיבחון הכי קל בעולם. או שהוא עונה לטלפון כמו כלב מעוך ואומר שהוא רוצה למות וככה הוא סוף סוף יוריש לנו את כל הכסף שלו, זה לא כזה הרבה כן? אבל זה משהו, כן? שזה באמת יהיה נחמד, כן? כן. או שהוא מחזרר בחוצרה בקינג ג'ורג' 69 ואז רודף אחרי עוברי אורח להחזיר להם את הכסף ששמו לו כדי שלא יחשבו שהוא הומלס. אז למה? כובע! (נשכבת ומתפנקת על המיטה טוב) אני חייבת להגיד שאני קצת מבינה פתאום את אלה שרע להם... (בחיוך) זה קצת נחמד! כאילו פתאום יש מטרה, יש שאיפה, יש לאן לעלות, וגם יש לאן לרדת שזה טוב – כי אני לא שם חס וחלילה. נעים לי (מתקרבלת בשמיכה) נוח לי. כיף לי. פאק! אני פשוט לא מצליחה שיהיה לי רע, אה?! (בחיוך ובכיף) אין אני כזאת מעצבנת! לדעתי כל הבעיות שלי - זה בגלל שאני חושבת שאני יפה. (הכי כנה ואמיתי) למרות שלהימשך לעצמי זה דבר מדהים, זה גם טראגי. כי אני מקנאה בעצמי. קנאה עמוקה. זה נורא, זה כאילו שיש הפרדה בין הגוף לנפש שלי, והנפש שלי מקנאה בגוף שלי. נגיד – אני לא מסוגלת לראות תמונות של עצמי. כי אני רוצה להיות היא. (רגע עם עצמה, ASIDE) אני לא יפה. המוח שלי לא מבין שאני זאת היא! (שוב רגע עם עצמה) אין לי פיצול אישיות למרות שלאבא שלי יש מאניה דיפרסיה. די כבר! טוב! (נופלת על המיטה בקפיצה) התעייפתי מעצמי. (מתרוממת כמו סמור) אוי! שוב טוב לי! טוב! הפעם אני מסיימת את זה סופית. (מתחילה שוב להיכנס ללולאה מעל המיטה שלה, מניחה את ראשה ונשענת קדימה. מסתכלת על הקהל, מחכה להיחנק, אבל בגלל שהלולאה מעל המיטה היא לא מצליחה למות, אבל היא מתעלמת מזה, ממשיכה להישען קדימה) זהו. בטח תכף אחנק. נו... משהו פה לא עובד. לפתע נפתחת הדלת של חדרה של אמנדה. אמא שלה עומדת ומסתכלת על אמנדה עם ראשה בתוך לולאת החבל. רגע ארוך של שתיקה ומבט נוקב בין השתיים. האם מסתובבת לקהל, נדלק עליה ספוט, מתחיל השיר:

https://www.youtube.com/watch?v=abfQQ1hzN9M&ab_channel=VOB

האם רוקדת, נכנסת לפרפורמנס כמו דיווה גדולה ועלובה, בוכה, נופלת בבכי, זוחלת בבכי מהבמה. כל הזמן הזה אמנדה נותרת בצללים, משתעממת ומחכה שהמופע של אימה יסתיים. האם יוצאת. האור עולה שוב על אמנדה.

אמנדה: על אמא אני לא מוכנה לדבר. (לא חוזרת אל החבל) טוב, נראה לי שהצלחתי. למה, מי קבע אם אני מתה או לא? לדעת כבר מתתי. ככה, נראה לי. יופי, מה עושים עכשיו? אולי זאת הייתה הבעיה שלי בחיים וגם במוות – אני יותר מידי טובה בהגשמת מטרות. אולי היה עדיף שהייתי גרועה. אבל זה כבר לא רלוונטי, כי כבר מתתי. בכלל אני יותר מידי. כמו בקולנוע, שהעיגול נסגר ונסגר ונסגר – עוד הצגה נגמרה. בלאק.

בלאק.